

Arrest

nr. 238 084 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 11 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 47/1 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar schoonzus, mevrouw L.N., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 15 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 26 juni 2019 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, in functie van haar schoonzus, mevrouw L.N., van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 1 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 1 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt het beroep tegen deze beslissing met arrest nr. 231 757 van 23 januari 2020.

1.6. Op 12 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 12.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: A.,

Voornaam: Y.

Geboortedatum: 03.03.1988

Geboorteplaats: I.

Nationaliteit: Marokko

+ minderjarige zoon R. C. E. 29/03/2013

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 12.01.2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 1.10.2019.

Betrokkenes zoon R. C. E. 29/03/2013 verblijft eveneens illegaal in België. Betrokkene dient samen met haarzoon terug te keren naar Marokko. Indien betrokkenes zoon in België naar school zou gaan, willen we erop wijzen dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en niet betekent dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW,nr. 125.845 van 20/06/2014). Indien betrokkenes kind hier naar school gaat, kan dit echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs.43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Betrokkene toont bovendien niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, een verstorend effect zou hebben op haar zoon en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen.

Het gegeven de broer en schoonzus van betrokkene zich in hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Pakistan niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn broers en schoonzus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid haar broer en zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien verklaarde betrokkene reeds eerderdat haarouders en zussen ook nog in Marokko wonen. Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat zij er 30 jaar verbleef. Haar verblijf in Nederland en België van slechts anderhalf jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 24.04.2019 en op 1.10.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 1.10.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Het verzoek tot nietigverklaring dat betrokkene heeft ingediend van dit inreisverbod heeft geen schorsende werking.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag bescherming ingediend

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van haarschoonzus die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 18.09.2018 werd op 15.03.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 24.04.2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 26.06.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd geweigerd op 01.10.2019, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend op dezelfde dag.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet (van 15/12/1980), van artikel 74/13 juncto artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 118 van KB van 08/10/1981 (hierna: Vreemdelingenbesluit), en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht:”

Het middel wordt in eerste instantie als volgt louter theoretisch toegelicht:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 12.01.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Artikel 74/14 bepaald in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen.

Artikel 7 van de terugkeerrichtlijn RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 luidt als volgt:

“In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend.

In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. [...]”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 stelt het volgende:

“Behoudens bijzondere beslissing van de (Minister) of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

Concreet zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“In casu is de bestreden beslissing van 12 januari 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag

nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoekster en haar kind niet in het bezit zou zijn van een geldig visum;
- dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan een inreisverbod van 3 jaar;
- dat ten aanzien van verzoekster en haar kinderen een risico op onderduiken bestaat;
- dat er geen schending is van artikel 8 EVRM;
- dat verwerende partij toepassing maakt van artikel 7, artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet;
- dat dan ten aanzien van verzoekster EN haar minderjarige zoon (bijna 7) een bijlage 13 wordt genomen (bevel om het grondgebied te verlaten);

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat niet alleen ten aanzien van verzoekster een bijlage 13 werd genomen maar ook ten aanzien van haar minderjarig kind werd genomen is een manifeste schending van artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981. Immers, deze laatste bepaling schrijft voor dat ten aanzien van minderjarige illegale vreemdelingen geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen, tenzij dit bij een aparte beslissing van verwerende partij moet zijn en de vorm moet aannemen van een bijlage 38 (en dus geen bijlage 13). De bijlage 13 (lees: bestreden beslissing) is tevens rechtstreeks gericht ten aanzien van de minderjarige zoon van verzoekster waardoor de bestreden beslissing manifest behept is met een onwettigheid.

Bijkomend moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoekster – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend. Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen. In de bestreden beslissing van verwerende partij werd GEEN termijn voor VRIJWILLIGE terugkeer aan verzoekster toegekend.

Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoekster werd verzoekster (en haar zoon) helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied te verlaten.

Verzoekster voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien is er helemaal geen reden om te spreken van “een risico op onderduiken”, daar uit het administratief dossier verwerende partij steeds op de hoogte is van de adresgegevens/verblijfplaats van verzoekster. Er is immers een verschil tussen een woonplaats en een verblijfplaats. De wettelijke woonplaats van een persoon, voor de uitoefening van zijn rechten en de vervulling van zijn plichten, is daar waar hij zijn hoofdverblijf (domicilie) gevestigd heeft. Dit gebeurt door een verklaring af te leggen op de gemeente, tengevolge waarvan men wordt ingeschreven in het bevolkingsregister (Belgen) of het vreemdelingenregister (vreemdelingen).

De woonplaats kenmerkt zich door eenheid (men heeft er maar één) en (een zekere mate van) bestendigheid (maar men kan zo vaak men wil van woonplaats veranderen).

Een verblijfplaats heeft, in tegenstelling tot een woonplaats, alleen een feitelijk en geen wettelijk karakter: het is de plaats (of het zijn de plaatsen) waar men soms, ev. ook voor langere periodes, aanwezig is, bijvoorbeeld buitenverblijven, studentenkamers... (Lees Studente met hoofdverblijfplaats in Budget & Recht nr. 148 januari/februari 2000 p. 47.). Verzoeker heeft een woonplaats, en een vaste verblijfplaats dewelke uit het administratief duidelijk blijkt en waar verwerende partij duidelijk van op de hoogte is (of minstens behoorde te zijn).

Stellen dat ten aanzien van verzoekster er een risico zou bestaan op onderduiken, is manifest niet juist. Dit blijkt eveneens uit het administratief dossier.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

In casu is de bestreden beslissing kennelijk onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster en haar kinderen.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over hun dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onwettige, onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoekster een Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus heeft waarmee zij een duurzame familierelatie heeft en waarvan zij financieel afhankelijk is samen met haar minderjarige zoon; Dit betekent concreet dat verzoekster en haar zoon nog steeds hun verblijfstoestand kunnen

regulariseren en conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen.

Dat verzoekster en haar minderjarige schoolgaande zoon (stuk 4) een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met haar Nederlandse verblijfsgerechtigde schoonzus (en Marokkaanse verblijfsgerechtigde broer). Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster (en haar minderjarige zoon) zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoekster door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster, haar minderjarige zoon, haar verblijfsgerechtigde Nederlandse schoonzus en verblijfsgerechtigde Marokkaanse broer.

Dat verzoekster (en haar minderjarige zoon) duurzame en hechte relatie heeft met haar Nederlandse schoonzus en Marokkaanse broer. Immers, alle gegevens bevinden zich in het administratief dossier en zijn verwerende partij gekend.

Er wordt van de vreemdeling verwacht dat hij er alles aan doet zijn verblijfsdossier te vervolledigen en dan wordt dus verwacht dat verwerende partij zijn taak ernstig neemt en ALLE bijgebrachte stukken minstens te overwegen (lees: IN AANMERKING TE NEMEN) bij de beoordeling van het dossier van de vreemdeling.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster en haar minderjarige zoon. Immers, verzoekster (en haar zoon) toonden minstens aan dat zij een gezinscel vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoekster, haar minderjarige zoon en haar Nederlandse schoonzus. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV) (bijlage 13)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familielevens (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden. Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.1.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen hieronder samen behandeld en besproken.

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing kent, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Het gegeven dat in de bestreden beslissing ook de naam van het minderjarig kind wordt vermeld, kan verder geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat haar kind geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven, gelet op het bepaalde in artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), wijst de Raad erop dat de naam van het kind slechts mee vermeld werd op het, tijdens de periode van minderjarigheid, hoofdzakelijk aan de ouder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, zodat in dat geval aan het kind geen apart bevel tot terugbrenging moet worden gegeven (cf. RvS 15 juni 2016, nr. 12.007 (c), RvS 29 september 2008, nr. 3.391 (c)). Bovendien heeft artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit enkel betrekking op niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, zodat het kind, dat op het moment van het aan de ouder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten geenszins een niet-begeleide minderjarige was, niet dienstig naar deze bepaling kan verwijzen (cf. RvS 25 april 2007, nr. 170.483).

De schending van deze aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De verzoekende partij voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*"

De bestreden beslissing merkt op dat er geen gezondheidsproblemen zijn en gaat uitvoering in op het schoolgaan van het minderjarig kind van de verzoekende partij.

Uit het bestreden bevel blijkt verder dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, *in casu* haar vermeende gezins- en privéleven, en deze heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat het een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet

sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dient het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven dan ook te worden vastgesteld.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar broer en schoonzus te worden aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet toebehoort tot het kerngezin van de referentiepersoon, hetgeen niet wordt weerlegt. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening wordt gehouden met de aanwezigheid van de broer en schoonzus van de verzoekende partij in België en wordt nagegaan of er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, *quod non in casu*. Hierbij wordt erop gewezen dat haar broer en schoonzus niet behoren tot het originele kerngezin van de verzoekende partij en dat zij niet aantoont afhankelijk te zijn van haar broer en schoonzus. Tevens wordt aangestipt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder de nabijheid van haar broer en schoonzus, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Tenslotte wordt benadrukt dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat haar ouders en zussen nog in Marokko wonen en dat de verzoekende partij geboren en getogen is in Marokko en er dertig jaar verblijft.

Wat betreft de vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoont afhankelijk te zijn van haar broer en schoonzus, stelt de Raad vast dat deze beoordeling in de lijn ligt van de twee voorafgaande beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20) van 15 maart 2019 en 1 oktober 2019.

In deze beslissingen sprak de verwerende partij zich uit over aanvragen tot gezinshereniging van de verzoekende partij met haar broer en schoonzus in het kader van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, *in casu* de Nederlandse schoonzus van de verzoekende partij.

De verwerende partij heeft in het kader van deze aanvragen geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar schoonzus. Verder heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende aantoont dat zij onvermogen was in haar land van herkomst voor haar komst naar België en dat niet voldoende wordt aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar schoonzus. De verwerende partij besloot ook dat het gegeven dat de verzoekende partij gedomicilieerd is op het adres van haar schoonzus, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was of is van de referentiepersoon. Zij wees erop dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve manier moet worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

De verzoekende partij volhardt in het betoog dat zij in essentie deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger en volledig ten hunne laste valt, zowel in het land van herkomst als in België. Zij voert aan dat zij een duurzame familierelatie heeft met haar broer en schoonzus, dat zij financieel afhankelijk is van hen, dat zij reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van het gezin van haar broer, dat zij in België op hetzelfde adres woonachtig is als haar broer en schoonzus en dus een gezinscel (huishouden) vormt.

Waar dit betoog in wezen gericht is tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 15 maart 2019 en 1 oktober 2019, merkt de Raad op dat deze beslissingen heden niet het voorwerp vormen van onderhavige vordering. Bovendien werd het beroep tot nietigverklaring, ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verblijf van 1 oktober 2019, door de Raad verworpen bij arrest nr. 231 756 van 23 januari 2020.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat zij haar verblijfstoestand nog kan regulariseren op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, volstaat het aan te stippen dat de verzoekende partij reeds twee verblijfsaanvragen indiende op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat deze werden geweigerd en waarbij de Raad verder verwijst naar wat reeds werd besproken.

Bovendien betwist de verzoekende partij niet dat zij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder de nabijheid van haar broer en schoonzus, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij bij terugkeer naar Marokko niet zelfstandig zou kunnen functioneren zonder haar broer en schoonzus in het bijzonder (zie in deze zin EHRM 18 november 2014, nr. 5049/12, *Senchishak v. Finland*, par. 57). Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie wordt niet aangetoond. Verder brengt de bestreden beslissing geen scheiding tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind teweeg. De familie-eenheid tussen hen moet niet worden verbroken. Uit niets blijkt dat de zoon van de verzoekende partij niet het schoolgaan kan verder zetten in Marokko. Ten overvloede: financiële hulp kan ook verleend worden door middel van overschrijvingen van de schoonzus van de verzoekende partij.

Het betoog dat het “*nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk*” is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden, is niets meer dan een loutere bewering die niet wordt geconcretiseerd of enigszins gestaafd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze haar familiebanden met haar broer en schoonzus niet vanop afstand daadwerkelijk kan invullen, bijvoorbeeld door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, *Shala/Zwitserland*, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt, stipt de Raad aan dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat haar ouders en zussen nog in Marokko wonen, zoals uit de bestreden beslissing blijkt. Het merendeel van haar familie woont dus nog in haar land van herkomst. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze met haar ouders en zussen geen familieleven kan voortzetten. Tenslotte blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoekende partij. Hierbij wordt overwogen dat de verzoekende partij geboren en getogen is in Marokko en dat zij er dertig jaar verbleef. De verwerende partij oordeelt terecht dat het verblijf van de verzoekende partij in Nederland en België van slechts anderhalf jaar bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst, hetgeen de verzoekende partij niet betwist. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens oordeelt dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst.

Samenvattend besluit de Raad dat het bestaan van een privé- of gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet werd aangetoond. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel rekening diende te houden met enig beschermingswaardig privé- of gezinsleven, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaats hebben. Van enige disproportionaliteit is *in casu* dan ook geen sprake. De verzoekende partij kan zich bij gebrek aan een beschermingswaardig privé- of gezinsleven evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op basis van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat *in casu* een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij daartoe volgende drie objectieve criteria uit artikel 1, §2, van de Vreemdelingenwet aan:

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden; en;
- 5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk dat noch opgeschort, noch opgeheven is;
- 6° Betrokkene heeft onmiddellijk, na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Wat betreft artikel 1, §2, 4°, 5° en 6°, van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in feite als volgt:

“4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 24.04.2019 en op 1.10.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 1.10.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Het verzoek tot nietigverklaring dat betrokkene heeft ingediend van dit inreisverbod heeft geen schorsende werking.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag bescherming ingediend

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van haarschoonzus die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag ingediend op 18.09.2018 werd op 15.03.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 24.04.2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 26.06.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd geweigerd op 01.10.2019, beslissing (bijlage 20) die aan betrokkene werd betekend op dezelfde dag.”

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de verzoekende partij *in casu* geen vrijwillige vertrektermijn wordt verleend. De vaststelling van een risico op onderduiken is gebaseerd op objectieve componenten, met name drie objectieve, in de wetgeving vastgelegde criteria. Verder blijkt dat er een individualisatie is gebeurd, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de verzoekende partij. Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam waarom de verwerende partij *in concreto* van oordeel is dat de verzoekende partij door haar gedrag een risico op onderduiken vertoont.

De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 24 april 2019 en op 1 oktober 2019. Aan het bevel van 24 april 2019 moest zij uiterlijk op 24 mei 2019 gevolg geven en werd zij duidelijk geïnformeerd over de betekenis en gevolgen van dit bevel. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat ze *“steeds de instructies [heeft] opgevolgd”*. Het gegeven dat ze thuis werd aangetroffen, doet geen afbreuk aan het feit dat ze het eerdere bevel niet heeft opgevolgd binnen de verleende vrijwillige vertrektermijn. Het is niet kennelijk onredelijk om op basis van dit gedrag van de verzoekende partij te besluiten dat het weinig waarschijnlijk is dat zij aan een nieuw bevel gevolg zal geven en daaruit een risico op onderduiken af te leiden. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken, maar enkel het onderduikrisico moet inschatten.

De verzoekende partij ontkent evenmin dat ze een eerste verblijfsaanvraag indiende die werd geweigerd en waartegen ze geen beroep indiende, noch dat ze een tweede verblijfsaanvraag indiende op dezelfde gronden die eveneens werd geweigerd. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat ze het *“recht heeft om een nieuwe aanvraag in te dienen”*, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat zij twee maanden na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verblijfsweigeringsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat de zeer korte tijdsperiode van twee maanden tussen de twee door haar ingediende verblijfsaanvragen *in casu* niet voldoet aan het objectief criterium, gesteld in artikel 1, §2, 6°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij weerlegt niet de juiste toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 12°, van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven en privéleven van de verzoekende partij, zoals hierboven uitgebreid besproken.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van haar geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in de wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Een schending van artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Dit klemt nog meer nu de verzoekende partij ook geen gevolg heeft gegeven aan het in punt 1.5. vastgestelde. Evenmin toont zij aan dat in *“gelijkaardige”* gevallen wel een termijn van vrijwillig vertrek wordt voorzien.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat er geen risico op onderduiken is omdat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat zij op de hoogte is van haar verblijfplaats en wijst op het verschil tussen een *“woonplaats”* en een *“verblijfplaats”*, gaat de verzoekende partij voorbij aan de redengeving in de bestreden beslissing die stelt dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan een inreisverbod van drie jaar, aan eerdere verwijderingsmaatregelen en aan een weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennisgeving gebracht op 24 april 2019, definitief, die gevolgd werd door een tweede weigeringsbeslissing ter kennis gegeven op 1 oktober 2019. Bijgevolg weigert de verzoekende partij manifest en zelfs op hardnekkige wijze het land te verlaten. Evenmin betwist de verzoekende partij de feitelijke gegevens die aan de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk zijn weergegeven in de bestreden beslissing.

2.5. De verzoekende partij voert de schending van het hoorrecht aan, zoals vervat in 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en die luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter

wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, *Mukarubega*, § 45; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40). *In casu* wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, §§ 35-36). Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (zie arresten *Alassini e.a.*, C-317 en C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet

afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De Raad verwijst naar het gezag van gewijsde van zijn arrest nr. 231 757 van 23 januari 2020, dat inmiddels kracht van gewijsde heeft. In dit arrest motiveert de Raad als volgt:

“4.8. In de bestreden beslissing staat vermeld dat de verzoekende partij werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij gehoord werd betreffende haar persoonlijke en familiale situatie, minstens toont de verzoekende partij niet aan omtrent welke voor het nemen van de bestreden beslissing relevante aspecten hiervan zij niet gehoord werd. Uit de bestreden beslissing volgt verder dat rekening werd gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij. De verzoekende partij haalt geen enkel concreet element aan uit haar verklaringen waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Daarnaast diende de verzoekende partij twee verblijfsaanvragen in waar ze ruim de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht in het licht van een voorgehouden gezinsleven met haar broer en schoonzus op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

De Raad merkt voorts op dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-40)”

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij betoogt op algemene wijze dat zij diende uitgenodigd te worden om bijkomende stukken betreffende bijvoorbeeld tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familielevens binnen te brengen, maar duidt op geen enkele wijze welke concrete elementen zij inzake enige tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familielevens, die zij nog niet eerder had bijgebracht, nog had kunnen bijbrengen. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken die de besluitvorming inzake de bestreden beslissing enigszins had kunnen beïnvloeden.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, impliceert het hoorrecht niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid, zoals blijkt uit wat voorafgaat. De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij. De verzoekende partij haalt geen enkel concreet element aan uit haar verklaringen waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.”

Dit beroep was gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten van 1 oktober 2019.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij in haar middelen slechts dezelfde argumenten aanvoert. De Raad herneemt dan ook de geciteerde motieven van dit arrest.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat, wanneer zij zou zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, zij elementen had kunnen aanreiken waardoor de besluitvorming in kwestie een andere afloop zou kunnen hebben gehad. Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht of van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

2.6. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. Immers leest de verzoekende partij artikel 7 van deze Richtlijn onvolledig. In artikel 7, 4. wordt immers voorzien:

“4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Overigens toont de verzoekende partij geen actueel belang aan bij deze grief nu zelfs de termijn van dertig dagen al ruimschoots is verstreken. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.7. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere concrete grief aan.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekende partij met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze voorgaande vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. Uit het voorgaande blijkt dat dit het geval is.

Evenmin toont de verzoekende partij de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aan, daargelaten de vaststelling dat het Grondwettelijk Hof bevoegd is hierover te oordelen.

2.8. De Raad besluit dat de middelen in al zijn onderdelen en in de mate dat deze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN